

## Životopis-Milena Raisová

Milena Raisová se narodila 30.7.1935 na Chvalech, kde žila celý svůj život. Vyrůstala zde se svými rodiči a mladším bratrem. Ve třech letech nastoupila do školky, kam docházela sama a již zde, v útlém věku, si přála být učitelkou.

Do první třídy nastoupila během druhé světové války, která značně ovlivňovala výuku: učebnice, vysvědčení i samotná výuka byly jak v němčině, tak v češtině. Kromě vzpomínek na školu si paní Raisová také dobře pamatuje na velikou bídu a potravinové lístky, za které se dostávalo jídlo. Jídla ale bylo málo, takže si lidé začali pěstovat vlastní potraviny. Dále si uchovala vzpomínku na povinné šití oděvů pro vojáky.

Z konce druhé světové války vzpomíná na schovávání ve sklepě poté, co tatínek s dědečkem poslouchali tajné rádio a dozvěděli se, že Schörnerova armáda míří na Prahu. Tam se ale díky Vlasovcům pak nedostala.

Po střední škole si šla za svým snem, bez ohledu na okolí a nastoupila na Jiráskovu pedagogickou školu. Během prázdnin chodila na brigády hlídat děti družstevníků, kteří pracovali na polích. První zaměstnání ji bylo uděleno školou ve Středočeském kraji, kde se zaměřila na pomoc slabším žákům.

Ihned po škole nastoupila dále na pedagogickou fakultu studovat speciální pedagogiku. Jejím prvním oficiálním zaměstnáním byla práce učitelky v ústavu pro slepé a slabozraké děti na Hradčanech, bohužel však práci díky psychickému náporu po roce opustila. Ze slepeckého ústavu zamířila učit do zvláštní školy ve Vlašimi, kde zůstala 6 let. Později kvůli nemoci tatínka požádala o přeložení do Horních Počernic, nebo alespoň někam poblíž. Její žádost byla přijata a ona byla přeložena do zvláštní školy v Čelákovících, kde ale nevydržela moc dlouho a z moci úřední byla poslána do nové zvláštní školy v Horních Počernicích. Zde se později stala ředitelkou a to i přes to, že díky slibu, který dala svému otci, nikdy nevstoupila do KSČ. Učila tady dlouhých 30 let.

S manželem se znala od mládí. Sblížili se při Husových slavnostech a později spolu měli dva syny. Oba synové chodili do Chvalské školy a pak také na vysokou školu.

Se svazem učitelů projela Čechy, Polsko a Německo. Po roce 1989 také jezdila často na zahraniční zájezdy jak se školou, tak s manželem a dětmi.

Zpětně na Sametovou revoluci vzpomíná jako na období, kdy dostala svou první neschopenku díky prodělané chřipce.

Dnes k nejšťastnějším vzpomínkám řadí narození zdravých synů a mnoho dalších prožitých momentů s rodinou.

Dnešním generacím by ráda vzkázala: „ Co můžete se uče, nikdy nevíte, kdy to budete potřebovat.“